

МАНИЖЕ

Изад зъберите на палата, който открай време ѝ принадлежеше, Бану Маниже е-Нахид съзерцаваше града на своето семейство.

Окъпан в звездна светлина, Девабад беше красив, назъбените очертания на кулите и минаретата му, на куполите и пирамидите приличаха на купчина играчки, обсипани със скъпоценни камъни. Отвъд сребристобелия плаж езерото се полюшваше и блещукаше на фона на черната прегръдка на планината.

Тя сложи ръце с разперени пръсти върху каменния парапет. Това не беше гледка, на която ѝ бяха позволявали да се наслаждава, докато беше пленница на Кахтаните. Дори когато беше още дете, неподчинението ѝ ги изпълваше с неспокойство; неприкритият начин, по който магията на двореца бе приела младата Нахида, и очевидният ѝ талант бяха ограничили живота ѝ още преди да бе достатъчно голяма, за да осъзнае, че стражите, които я обкръжаваха денем и нощем, не бяха там заради нейната сигурност. Качвала се бе тук горе само веднъж, като гостенка на Гасан – посещение, което той бе уредил малко след като бе станал цар. Маниже все още помнеше как я бе уловил за ръката, докато съзерцаваха града, заради който предците им се бяха избивали, и ѝ бе наприказвал куп вълшебни думи за това как ще обединят племената си и ще оставят миналото зад гърба си. За това как я обичал, откакто били деца, и колко нещастен и безпомощен се чувствал *той* всички онези пъти, в които баща му биел и тероризирал нея и брат ѝ. Несъмнено разбирала, че нямал друг избор, освен да си мълчи.

Маниже ясно виждаше лицето му в онази нощ – огрявано от луната и изпълнено с надежда. Бяха млади; той беше красив. Очарователен. *Каква двойка*, щяха да кажат хората. Коя жена не

би пожелала да бъде обичаната съпруга на могъщ цар на джиновете? И действително, тя бе преплела пръсти с неговите и се бе усмихнала – защото по онова време все още се усмихваше, – приковала очи в белега от печата на Сулейман, появил се наскоро върху лицето му.

А после бе накарала гърлото му да се затвори.

Не беше продължило дълго. Гасан се бе оказал по-бърз с печата, отколкото беше очаквала – силите ѝ бяха изчезнали, а с тях и натискът върху гърлото му. Гасан беше побеснял, лицето му беше почервеняло от измяната и липсата на въздух и Маниже си бе помислила, че ще я удари. Че ще направи нещо още по-лошо. Че нямаше да има значение дали тя ще пици – сега той беше цар и никой нямаше да му се опълчи.

Само че Гасан не постъпи така. Не беше нужно. Маниже го бе засегнала в сърцето и той стори същото с безпощадна ефективност: заповядал бе да пребият Рустам почти до смърт, принуждавайки я да гледа; изпотрошил бе костите на брат ѝ, оставяйки ги да зараснат само за да ги счупи отново, измъчвал го бе, докато Рустам не се бе превърнал в окървавена, виеща купчинка, а Маниже бе рухнала на колене, за да моли Гасан за милост.

Когато най-сетне ѝ я беше дал, Гасан бе дори по-ядосан на сълзите ѝ, отколкото на първоначалния ѝ отказ. *Исках нещата между нас да бъдат различни* – заявил бе обвинително. – *Не трябваше да ме унижаваш.*

Маниже си пое рязко дъх при този спомен. *Той е мъртъв*, напомни си. Беше се взирала в кървавия труп на Гасан, запечатвайки гледката в паметта си, за да се убеди, че мъчителя ѝ наистина го няма. Нямаше обаче да нареди да бъде изгорен, още не. Възнамеряваше да изследва тялото му, надявайки се да открие следи за това как бе владял печата на Сулейман. Не ѝ бе убягнал фактът, че сърцето му липсваше... изрязано от гърдите му с хирургична прецизност, която издаваше кой го бе сторил. Част от нея изпитваше благодарност. Въпреки онова, което бе казала на Нахри, Маниже не знаеше почти нищо за това как печатът преминава от един в друг собственик.

А сега благодарение на Нахри вече знаеше, че първата стъпка щеше да бъде да изтръгне сърцето на нейния принц. Беше поразително тихо и това правеше цялото изживяване някак зловещо. В малките часове на нощта Девабад можеше да бъде взет за мирно царство, спокойно и сигурно под властта на законните си пазители.

Илюзия, опровергана от далечен вопъл. Ако не се броеше той, писъците вече затихваха, насилието на нощта отстъпваше

място на неподправен шок и ужас. Уплашените хора – преследваните хора – не пищяха. Те се криеха, спотайваха се заедно с близките си в каквото и скривалище да успееш да намерят, молейки се мракът да ги подмине. Всички в Девабад знаеха какво се случва, когато един град падне. Бяха отраснали с разкази за отмъщение и за безпощадността на техните врагове; в зависимост от потеклото си, бяха слушали ужасяващи истории за това как Зейди ал Кахтани бе превзел Девабад, проливвайки реки от кръв, за безчинствата на Дараявахуш е-Афшин в Ки-зи или пък за безбройните опустошения на човешки градове. Не, нямаше да има писъци. Жителите на Девабад щяха да се крият, ридаяйки безмълвно, докато притискаха децата си до себе си, внезапната загуба на магията им беше просто още една трагедия в тази нощ.

Ще решат, че е дошъл нов Сулейман. Всеки здравомислещ би стигнал до подобно заключение. Нима великият съд на Сулейман не бе започнал с отнемането на магията на техните предшественици? Вероятно очакваха животът им да бъде съсипан, а семействата им – разлъчени, принудени да робуват на друг човешки господар, безсилни да му се опълчат.

Безсилни. Маниже притисна още по-силно длани до студения камък, копнеейки до болка отново да усети магията на палата. Да измагьоса танцуващи пламъци или блещукащ дим. Струваше ѝ се невъзможно, че уменията ѝ ги няма, и можеше само да си представи многобройните ранени, които бързо се увеличаваха в лечебницата и които сега не бе в състояние да излекува. За жена, която бе преживяла загубата на всичко, което обичаше – срамежливия провинциален благородник, за когото в един друг свят би могла да се омъжи, тъмноокото дете, чиято тежест бе копняла отново да почувства в ръцете си, братя, когото беше предала, достойнството си, докато години наред бе принудена да прекланя глава пред Кахтаните – нищо не бе по-ужасно от загубата на уменията ѝ. Магията ѝ бе нейният живот, нейната душа... могъществото под силата, с чиято помощ можеше да преживее всичко останало.

Навярно подходяща цена, задето използва целителната си магия, за да убиваш, прошепна един глас в главата ѝ, но тя го потисна. Подобни съмнения точно сега нямаше да помогнат нито на нея, нито на хората ѝ. Вместо това щеше да се вкопчи в гнева, в яростта, която туптеше в нея, докато гледаше как дългогодишни планове бяха преобърнати с главата надолу от едно бързопръсто шафитско момиче.

Нахри. Предизвикателството в тъмните ѝ очи. Едва забележимото, почти съжалително свиване на рамене, докато слага-

ше най-безценното съкровище на семейството им върху пръста на една недостойна пясъчна бълха.

Щях да ти дам всичко, дете. Всичко, което би могла да поискаш. Всичко, което аз никога не съм имала.

– Наслаждаваш се на победата си?

Подигравателният глас на Аешма я накара да настръхне, но тя дори не потръпна. Достатъчно дълго си имаше работа с ифрита, за да знае как да се справи с него. Как да се справи с когото и да било. Просто не им даваш нищо, в което да се прицелят – никакви слабости, никакви съмнения. Никакви съюзници и любими хора. Продължи да се взира към града пред себе си, докато той заставаше до нея.

– Дълго чаках да видя града на Анахид. – В гласа на ифрита имаше жесток триумф. – Ала той не е съвсем раят от песните. Къде са шедутата, които бранели небесата му, градините с реки от вино и дърветата, отрупани със скъпоценни камъни? Умилкващите се маридски слуги, измагьосващи дъги от водопади, и библиотеката, препълнена с тайните на сътворението?

Стомахът на Маниже се сви. *От векове ги няма.* Беше се потопила във великите истории на своите предшественици, а те описваха един Девабад, напълно различен от онзи, който виждаше сега.

– Ще си ги върнем.

Бърз поглед разкри студеното удоволствие, пробягало по огненото лице на Аешма.

– Тя обичаше това място – продължи той. – Убежище за хората, които събра заедно насила, грижливо поддържания й рай, в който нямаше място за грешници.

– Звучиш така, сякаш завиждаш.

– Да завиждам? В продължение на три хиляди години живеех в Земята на двете реки заедно с Анахид и гледах как водите се оттеглят, а човеците се издигат. Воювахме с маридите и пътувахме заедно с ветровете на пустинята. Всичко това беше забравено заради ултиматума на някакво си човешко същество.

– Избрали сте различен подход към Сулейман.

– Тя избра да предаде хората си и най-близките си приятели. Тя спаси хората си. Аз възнамерявам да сторя същото.

– А аз си мислех, че най-сетне сме на път да оставим това зад гърба си и да постигнем мир.

Аешма изсумтя презрително.

– И как точно възнамеряваш да го направиш, Бану Нахида? Да не мислиш, че не знам какво се случи с уменията ти? Съм-

нявам се, че в този момент си в състояние да измагьосаш дори една искра, камо ли да изпълниш обещанието си към мен. – Ифритът вдигна длан, между чиито пръсти се извиваше огнен език. – Колко жалко, че хората ти не са имали три хилядолетия, в които да усвоят други магии.

Маниже трябваше да призове на помощ цялата си воля, за да не се взре алчно в пламъка.

– Какъв късмет имам в такъв случай, че ти си до мен, за да ме научиш.

Ифритът се изсмя.

– И защо да го правя? От години ти помагам, а все още не съм получил нищичко в замяна.

– Получи възможност да зърнеш града на Анахид.

Аешма се ухили.

– Е, да, предполагам, че е така. – Усмивката му стана още по-широка, острите му като бръснач зъби проблясваха на светлината. – Бих могъл да получа още повече в този миг. Бих могъл да те хвърля от стената и да убия най-обещаващата ѝ потомка.

Маниже не трепна, свикнала бе да бъде заплашвана от мъже.

– Никога няма да избягаш от Дараявахуш. Той ще открие и последния ифрит на света, ще го измъчва и убие пред очите ти, а после цял един век ще те убива по най-болезнения начин, който би могъл да си представиш. Ще умреш от ръцете на магията, за която най-силно копнееш.

Думите ѝ като че ли намериха целта си, защото подигравателната усмивка на Аешма беше изместена от гримаса. Винаги ставаше така; Маниже познаваше слабостите на ифрита така добре, както той – нейните тайни.

– Афшинът ти не заслужава подобни сили – сопна се той. – Той е първият дев, освободен от проклятието на Сулейман от хилядолетия насам, а е глупак с избухлив нрав и твърде много оръжия. Със същия успех можеше да дадеш уменията му на някое бясно куче.

Сравнението никак не се хареса на Маниже – и така вече твърде много неподчинение клокочеше под абсолютната лоялност, на която беше свикнала с Дара.

Тя обаче не отстъпи.

– Ако жадуваш за уменията на Дара, престани да ми отправяш подобни празни заплахи и ми помогни да си върна печата на Сулейман. Не мога да те освободя от проклятието без него.

– Колко удобно.

– Моля?

Аешма наведе поглед, за да се взре в нея.

– Казах, че е удобно – повтори той. – От десетилетия съм до теб и чакам твоята помощ, а ти непрекъснато си намираш извинения. Изключително притеснително е, Бану Нахида. Кара ме да се чудя дали изобщо си способна да ни освободиш от проклятието на Сулейман.

Маниже много внимаваше да запази лицето си напълно безизразно.

– Ти си този, който дойде при мен – напомни му. – От самото начало ясно дадох да се разбере, че ще имам нужда от пръстена. Пък и мислех, че досега си видял достатъчно от това, на което съм способна.

– Действително. Достатъчно, за да не изгарям от желание да овладееш и моята магия. Особено пък ако е само срещу обещание за свобода някога в бъдещето. Ако искаш да те науча на кръвна магия, ще се нуждая от нещо по-осезаемо в замяна.

По-осезаемо. Стомахът на Маниже се сви. Вече бе изгубила толкова много. Малкото, което ѝ беше останало, бе скъпоценно.

– Какво искаш?

Студена усмивка изви устните на ифрита, докато погледът му се плъзгаше към Девабад, и от нетърпението в нея в ума на Маниже отекнаха десетки предупреждения.

– Всеки ден мисля за онази сутрин. Онова неподправено могъщество възпламенило въздуха, крещящо в мислите ми. Не бях изпитвал нещо подобно, откакто Анахид издигна онзи остров наред езерото. – Аешма прокара пръсти по парапета в милувка. – Нищо не може да се сравнява с магията на Нахидите, нали? Ръцете на Нахидите издигнаха този град и спасиха безчет хора от лапите на смъртта. Само капка от кръвта им е достатъчна, за да убие един ифрит. Нахидската кръв... е, представи си само какво би могла да направи *тя*. – Аешма заби ножа още по-дълбоко в раната. – Нещата, които вече е направила.

Сега вече Маниже потръпна. Колко бързо се завърна всичко. Миризмата на изгоряла плът и кръвта, полепнала по кожата ѝ. Блещукащият град сякаш изчезна, заменен от изпепелена равнина и натежало от дим небе... мътният му цвят се отразяваше в празните невиждащи очи на брат ѝ. Рустам бе умрял с изражение на потрес и тази гледка бе разбила онава, което бе останало от сърцето на Маниже, напомнила ѝ за момченцето, което той бе някога. Нахидските брат и сестра, които твърде рано бяха изгубили своята невинност, които се държаха заедно през всичко... за да бъдат изтръгнати един от друг накрая.

– Говори ясно.

– Искам дъщеря ти. – Аешма беше станал безцеремонен, от престорената му съдържаност нямаше и следа. – А тъй като тя се оказа предателка, несъмнено ще искаш да бъде премахната.

Предателка. Колко просто бе за ифрита да каже нещо подобно. Той не беше видял една разтреперана млада жена в изпокъсана, окървавена рокля. Не се беше взрял в уплашените, мъчително познати очи.

Тя те предаде. Истината бе, че Нахри бе направила нещо по-лошо, измамила я бе с трик, който повече подхождаше на шафитска крадла с нисше потекло, отколкото на нахидска лечителка. Ала Маниже можеше да ѝ прости това, щеше да ѝ го прости, ако Нахри беше взела пръстена за себе си. Всевишният ѝ беше свидетел, че не можеше да съди друга жена за амбициите ѝ.

Само че Нахри не го беше взела за себе си. Не, беше го дала – измежду всички на света! – на един Кахтани. Сина на царя, който я беше измъчвал, който я бе лишил от всеки шанс да бъде щастлива и бе вкарал последния клин между нея и брат ѝ.

Това Маниже не можеше да прости.

Аешма се обади отново, вероятно почувствал колебанието в дългото ѝ мълчание.

– Трябва да вземеш някои решения, Маниже – предупреди я той, гласът му беше опасен и нисък. – Твоят Бич е обсебен от това момиче. Щом се оказа достатъчно хитра, за да те измами, как очакваш да се справи онзи заслепен от любов глупак, ако тя се опита да спечели сърцето му на своя страна? Ала нещата, на които бих могъл да те науча, на които Визареш би могъл да те научи... – Аешма дойде по-близо. – Никога вече няма да е нужно да се тревожиш за лоялността на Дарявахуш. За чиято и да било лоялност. Ала това си има цена.

Вниманието ѝ беше привлечено от проблясване – огнено късче от слънцето, показващо се иззад планините на изток, така ярко, че тя се сепна. Обикновено изгревът в Девабад не беше толкова ярък, тъй като защитната магия скриваше града от истинското небе. Ала не само яркостта на слънцето беше странна.

А и тишината, която я съпровождаше. Не се чуваха биене на барабани откъм Великия храм, нито езаните на джиновете и това, че никой не приветства появата на слънцето, вля в сърцето ѝ повече ужас, отколкото всичката кръв, покапала от пръста ѝ, който не бе могла да излекува. Нищо не спираше барабаните и призивите за молитва; те бяха част от самата материя на Девабад.

Докато Маниже не го превзе, разкъсвайки тази материя на късчета. Девабад беше нейният дом, нейна отговорност, а тя бе изтръгнала сърцето му. Което означаваше, че бе неин дълг да поправи стореното.

Каквото и да струваше това.

Маниже затвори очи. Не се бе молила, откакто бе видяла кръвта на двамата съгледвачи на джиновете да изтича върху ледената кал на Девастана, докато те издъхваха от отровата, която тя бе създала. Беше защитила плана си пред Дара, бе плиснала още по-страшна вълна от смърт в Девабад. Ала през цялото време не се беше молила нито веднъж. Струваше ѝ се, че бе прекъснала тази връзка.

И знаеше, че Създателят нямаше да ѝ помогне сега. Не виждаше друга алтернатива, освен пътя, който си беше начертала и по който трябваше да продължи... дори ако накрая от нея не останеше нищичко.

Когато отново проговори, внимаваше гласът ѝ да не трепне нито за миг – нямаше да позволи ифритът да види раната, която ѝ беше нанесъл.

– Мога да ти дам името ѝ. Истинското ѝ име. Онова, което ѝ бе дадено от баща ѝ.